

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 E-mail: JTEU@um.dk

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 21. maj 2021

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces-skridt	Dato
C-90/20	Apcoa Parking Danmark A/S (Forelagt af Højesteret) <u>Emne:</u> Momspligt vedr. kontrolgebyrer for overtrædelse af parkeringsforskrifter. <u>Spørgsmål:</u> Skal artikel 2, stk. 1, litra c, i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem fortolkes således, at kontrolgebyrer for overtrædelse af forskrifter for parkering på privat grund udgør et vederlag for en leveret ydelse, således at der foreligger en momspligtig transaktion?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Skatteministeriet (repræsenteret af Kammeradvokaten) Skattestyrelsen	GA	03.06.21
C-194/20	Stadt Duisburg <u>Emne:</u> Associeringsaftalen samt opholdsret for børn og forældre som følge af børnenes ret til uddannelse i værtsstaten <u>Spørgsmål:</u> 1. Indebærer tyrkiske børns krav i henhold til artikel 9, første punktum, i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 om udvikling af associeringen, herefter »afgørelse nr. 1/80« uden yderligere betingelser også en ret til ophold i værtsmedlemsstaten? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: a) Forudsætter et opholdskrav i medfør af artikel 9, første punktum, i afgørelse nr. 1/80, at forældrene til de tyrkiske børn, som begunstiges i henhold til denne bestemmelse, allerede har erhvervet rettigheder i henhold til artikel 6, stk. 1, eller artikel 7 i afgørelse nr. 1/80?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet Beskæftigelsesministeri et Uddannelses- og Forskningsministeriet	Dom	03.06.21

	<p>b) Såfremt det andet spørgsmål, litra a), besvares benægtende: Skal begrebet »lovlig beskæftigelse« som omhandlet i artikel 9, første punktum, i afgørelse nr. 1/80 fortolkes på samme måde som i artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80?</p> <p>c) Såfremt det andet spørgsmål, litra a), besvares benægtende: Kan der opstå et opholdskrav for tyrkiske børn i henhold til artikel 9, første punktum, i afgørelse nr. 1/80 allerede efter en lovlig beskæftigelse for den ene forældrepart i værtsmedlemsstaten af (kun) tre måneders varighed?</p> <p>d) Såfremt det andet spørgsmål, litra a), besvares benægtende: Følger der af de tyrkiske børns opholdsret uden yderligere betingelser også en opholdsret for en eller begge forældre, der har forældremyndigheden over dem?</p>			
C-71/20	<p>Anklagemyndigheden mod VAS Shipping ApS (forelagt af Østre Landsret)</p> <p><u>Emne:</u> Arbejdstilladelse for tredjelandbesætningsmedlemmer på et skib, indflaget i medlemsstaten og ejet af en skibsreder, der er statsborger i en anden EU-medlemsstat</p> <p><u>Spørgsmål:</u> Er artikel 49 TEUF til hinder for en medlemsstats lovgivning om, at tredjelandbesætningsmedlemmer på et skib, der er indflaget i medlemsstaten og ejet af en skibsreder, der er statsborger i en anden EU-medlemsstat, skal have arbejdstilladelse, medmindre skibet højst anløber medlemsstatens havne 25 gange løbende regnet et år bagud i tid?</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet Rigsadvokaten</p> <p>Til orientering: Søfartsstyrelsen</p>	GA	10.06.21

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Forkortelser i sagstypekolonnen:

O-sag = Sagen følges til orientering

F-sag = Sagen følges med henblik på eventuel afgivelse af mundtligt indlæg

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Sags-type	Proces skridt	Dato
T-223/18	<p>Casa Regina Apostolorum della Pia Società delle Figlie di San Paolo mod Kommissionen</p> <p>Påstande: — Principalt fastslås, at den anfægtede afgørelse er ulovlig, eftersom den er affattet på engelsk og ikke på italiensk. — Søgsmålet tages til følge, og Kommissionens foranstaltning annulleres, for så vidt som den ikke er begrundet og således ikke er støttet på sikre bevismæssige forudsætninger. — Det fastslås, at ordningen vedrørende tjenesteydelser af almen økonomisk interesse og dermed de principper, der blev fastslået i Domstolens dom i Altmark-sagen fra 2003 med hensyn til artikel 106 TEUF og 107 TEUF vedrørende anvendelsen af statsstøtte, gælder for det italienske sundhedssystem. Der foretages derfor en undersøgelse af regionen Lazios handlinger i forhold til den finansiering af offentlige faciliteter, som skulle have fulgt de ved de ovennævnte forskrifter fastsatte principper og derfor have begrænset betalingerne til offentlige sundhedsfaciliteter til den forudberegnete kompensation for udgifter i henhold til kriterierne i Altmark-dommen, nedsat til den såkaldte gennemsnitsvirksomhed, og det fastslås, at den store finansiering udgør overkompensation. — Det fastslås, at regionen Lazio skal betale sagsøgeren i overensstemmelse med princippet om en gennemsnitsvirksomhed og derfor også skal tage hensyn til stigninger i lønomkostninger i relation til samtlige arbejdstagere, der arbejdede i den pågældende institution fra 2005 til 2006, hvorved dette fastsættes som et parameter for efterfølgende år.</p> <p>— Der sikres de deraf følgende retsvirkninger, og Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Erhvervsministeriet	O-sag	Dom	02.06.21
C-635/18	<p>Europa-Kommissionen mod Forbundsrepublikken Tyskland</p> <p>Påstande: — Det fastslås, at Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 13, stk. 1, sammenholdt med bilag XI til direktiv 2008/50/EF (1), idet årsgrænseværdien for nitrogenoxid (NO₂) i 26 områder til vurdering og kontrol af luftkvaliteten (DEZBXX0001A det bymæssige område Berlin, DEZCXX0007A det bymæssige område Stuttgart, DEZCXX0043S forvaltningsområdet Tübingen, DEZCXX0063S forvaltningsområdet Stuttgart, DEZCXX0004A det bymæssige område Freiburg, DEZCXX0041S forvaltningsområdet Karlsruhe (uden bymæssige områder), DEZCXX0006A det bymæssige område Mannheim/Heidelberg, DEZDXX0001A det bymæssige område München, DEZDXX0003A det bymæssige område Nürnberg/Fürth/Erlangen, DEZFXX0005S område III Mittel- und Nordhessen, DEZFXX0001A bymæssigt område I (Rhein-Main), DEZFXX0002A byområde II (Kassel), DEZGLX0001A det bymæssige område Hamburg, DEZJXX0015A Grevenbroich (brunkulsområde ved Rhinen), DEZJXX0004A Köln, DEZJXX0009A Düsseldorf, DEZJXX0006A Essen, DEZJXX0017A Duisburg, Oberhausen, Mülheim, DEZJXX0005A Hagen, DEZJXX0008A Dortmund, DEZJXX0002A Wuppertal, DEZJXX0011A Aachen, DEZJXX0016S by- og landområder i Nordrhein-Westfalen, DEZKXX0006S Mainz, DEZKXX0007S Worms/Frankenthal/Ludwigshafen, DEZKXX0004S Koblenz/Neuwied) og timegrænseværdien for NO₂ i to af disse områder (DEZCXX0007A det bymæssige område Stuttgart, DEZFXX0001A bymæssigt område I (Rhein-Main)) siden 2010 systematisk og vedvarende er blevet overskredet.</p>	Miljøministeriet	O-sag	Dom	03.06.21

C-57/19 P	<p>Tempus Energy og Tempus Energy Technology mod Kommissionen (appel)</p> <p>Påstande: —Dom afsagt af Retten (Tredje Udvidede Afdeling) den 15. november 2018, som blev meddelt Kommissionen den efterfølgende dag, i sag T-793/14, Tempus Energy Ltd og Tempus Energy Technology Ltd mod Europa-Kommissionen, ophæves.</p> <p>og</p> <p>—Påstanden om annullation af Kommissionens afgørelse C(2014)5083 final af 23. juli 2014 om ikke at gøre indsigelser mod støtteordningen vedrørende kapacitetsmarkedet i Det Forenede Kongerige tages ikke til følge.</p> <p>Subsidiært:</p> <p>—Dom afsagt af Retten (Tredje Udvidede Afdeling) den 15. november 2018, som blev meddelt Kommissionen næste dag, i sag T-793/14, Tempus Energy Ltd og Tempus Energy Technology Ltd mod Europa-Kommissionen, ophæves.</p> <p>—Sagen hjemvises til Retten med henblik på behandling af det andet anbringende, der blev fremført i første instans.</p> <p>Under alle omstændigheder tilpligtes sagsøgerne i første instans at betale omkostningerne i forbindelse med sagen i første instans og appelsagen.</p>	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	Dom	03.06.21
C-167/19 P	<p>Freistaat Bayern mod Europa-Kommissionen (appel)</p> <p>Påstande: —Den appellerede dom ophæves.</p> <p>—Det fastslås, at det første anbringende i stævningen for Retten er ugrundet.</p> <p>—Sagen hjemvises til Retten med henblik på behandling af de øvrige anbringender.</p> <p>—Sagsøgeren i første instans tilpligtes at betale sagsomkostningerne i første instans og i forbindelse med appelsagen, eller subsidiært for det tilfælde, at sagens hjemvises til Retten, udsættes afgørelsen med hensyn til sagsomkostningerne i første instans og i forbindelse med appelsagen.</p>	Miljøministeriet	O-sag	GA	03.06.21
C-326/19	<p>Ministero dell'Istruzione, dell'Università e della Ricerca - MIUR e.a.</p> <p>1) Selv om medlemsstaterne ikke har en generel forpligtelse til at fastsætte, at tidsbegrænsede ansættelseskontrakter skal ændres til en tidsbegrænset kontrakt, er § 5 i den rammeaftale, der er knyttet som bilag til direktiv 1999/70/EF af 28. juni 1999, »Rådets direktiv om rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP«, med overskriften »Bestemmelser om misbrug«, herunder i lyset af ækvivalensprincippet, da til hinder for nationale bestemmelser, såsom artikel 29, stk. 2, litra d), og stk. 4, i lovdekret nr. 81 af 15. juni 2015 samt artikel 36, stk. 2 og 5, i lovdekret nr. 165 af 30. marts 2001, hvorefter universitetsforskere, ansat på grundlag af en treårig tidsbegrænset kontrakt, som kan forlænges med to år, i henhold til artikel 24, stk. 3, litra a), i lov nr. 240/2010, efterfølgende ikke kan indgå et tidsbegrænset ansættelsesforhold?</p> <p>2) Selv om medlemsstaterne ikke har en generel forpligtelse til at fastsætte, at tidsbegrænsede ansættelseskontrakter skal ændres til en tidsbegrænset kontrakt, er § 5 i den rammeaftale, der er knyttet som bilag til direktiv 1999/70/EF af 28. juni 1999, »Rådets direktiv om rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP«, med overskriften »Bestemmelser om misbrug«, herunder i lyset af ækvivalensprincippet, da til hinder for, at nationale bestemmelser, såsom artikel 29, stk. 2, litra d), og stk. 4, i lovdekret nr. 81 af 15. juni 2015 samt artikel 36, stk. 2 og 5, i lovdekret nr. 165 af 30. marts 2001, anvendes ved den berørte medlemsstats nationale domstole på en sådan måde, at personer, der er ansat af en myndighed på grundlag af en fleksibel ansættelseskontrakt, der er omfattet af de arbejdsretlige regler, har ret til at</p>	Beskæftigelsesministeriet Økonomistyrelsen	O-sag	Dom	03.06.21

	<p>opretholde ansættelsesforholdet, mens en sådan ret generelt ikke anerkendes personer, der er tidsbegrænset ansat af denne myndighed i henhold til de forvaltningsretlige regler, og der (som følge af de ovennævnte nationale bestemmelser) ikke eksisterer en anden effektiv foranstaltning i den nationale retsorden med henblik på at sanktionere et sådant misbrug over for disse ansatte?</p> <p>3) Selv om medlemsstaterne ikke har en generel forpligtelse til at fastsætte, at tidsbegrænsede ansættelseskontrakter skal ændres til en tidsbegrænset kontrakt, er § 5 i den rammeaftale, der er knyttet som bilag til direktiv 1999/70/EF af 28. juni 1999, »Rådets direktiv om rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP«, med overskriften »Bestemmelser om misbrug«, herunder i lyset af ækvivalensprincippet, da til hinder for [...] nationale bestemmelser, såsom artikel 24, stk. 1 og 3, i lov nr. 240 af 30. december 2010, hvorefter forskere og universiteter kan indgå og forlænge tidsbegrænsede kontrakter med en samlet varighed af fem år (tre år og eventuel forlængelse med to år), idet indgåelsen af kontrakten er betinget af »detilgængelige planlægningsressourcer med henblik på udførelse af forskning, undervisning, undervisningsstøttende aktiviteter samt studenterservice«, og forlængelsen heraf er betinget af »positiv vurdering af udført undervisning og forskning«, uden at der fastsættes objektive og gennemsigtige kriterier for at efterprøve, om indgåelsen og fornyelsen af sådanne kontrakter rent faktisk opfylder et reelt behov, er egnede til at nå det forfulgte formål og er nødvendige herfor, idet sådanne bestemmelser således indebærer en reel risiko for misbrug af sådanne kontrakter og derfor er uforenelige med rammeaftalens formål og effektive virkning?</p>				
C-624/19	<p>K e.a.</p> <p>1. Har artikel 157 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) direkte virkning inden for rammerne af søgsmål, hvori det gøres gældende, at sagsøgerne udfører arbejde af samme værdi som deres referencepersoner?</p> <p>2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, er testen (samme kilde) med henblik på sammenlignelighed i artikel 157 TEUF forskellig fra spørgsmålet om [arbejde af] samme værdi, og har denne test i bekræftende fald direkte virkning?</p>	<p>Justitsministeriet Beskæftigelsesministeriet Miljøministeriet Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri</p>	O-sag	Dom	03.06.21
C-726/19	<p>Instituto Madrileño de Investigación y Desarrollo Agrario y Alimentario</p> <p>1. Kan indførelsen af en midlertidig kontrakt som f.eks. en vikarkontrakt til dækning af en ledig stilling, som overlader kontraktens varighed til arbejdsgiverens forudtidsbestemte, idet sidstnævnte bestemmer, om stillingen skal besættes, hvornår dette skal ske, samt i hvor lang tid processen skal vare, anses for at være forenelig med den effektive virkning af §§ 1 og 5 i bilaget til direktiv 1999/70?</p> <p>2. Skal den forpligtelse, der følger af § 5 i bilaget til Rådets direktiv 1999/70/EF, om at fastsætte en eller flere af de bestemmelser, der er fastlagt heri, for at undgå misbrug af midlertidige ansættelser, anses for at være opfyldt i forbindelse med vikarkontrakterne til dækning af ledige stillinger, idet der i henhold til retspraksis ikke er fastsat en maksimal varighed af disse midlertidige ansættelsesforhold, de objektive omstændigheder, der kan begrunde en fornyelse af disse, ikke er blevet præciseret, og antallet af gange, som disse ansættelsesforhold kan fornyes, heller ikke er blevet fastsat?</p> <p>3. Skades rammeaftalens formål og effektive virkning af den omstændighed, at der i henhold til retspraksis i spansk ret ikke findes effektive foranstaltninger til at forhindre og sanktionere misbrug med hensyn til arbejdstagere med vikarkontrakter til dækning af ledige stillinger, idet den maksimale varighed af disse ansættelsesforhold ikke er fastsat, og disse aldrig bliver til tidsbegrænsede ansættelsesforhold eller tidsbegrænsede ansættelsesforhold uden fastansættelse uanset deres varighed, og arbejdstagerne ikke ydes godtgørelse, når kontrakterne ophører, uden at forvaltningen afkræves en begrundelse for fornyelsen af vikaransættelsen, når den ledige stilling ikke udbydes offentligt gennem</p>	<p>Beskæftigelsesministeriet</p>	O-sag	Dom	03.06.21

	<p>flere år, eller udvælgelsesproceduren forlænges?</p> <p>4. Skal et tidløst ansættelsesforhold, hvis løbetid i henhold til praksis fra Domstolens (Store Afdeling) dom af 5. juni 2018 i sag C- 677/16 er usædvanlig lang og overladt til arbejdsgiverens forgodtbefindende uden nogen begrænsning eller begrundelse, og hvor arbejdstageren ikke kan forudse, hvornår den pågældende bliver opsagt, og som kan forlænges, indtil den pågældende går på pension, anses for at være i overensstemmelse med formålet med Rådets direktiv 1999/70/EF, eller skal dette ansættelsesforhold anses for at udgøre et misbrug?</p> <p>5. Kan den økonomiske krise i 2008 i henhold til Domstolens (Tiende Afdeling) dom af 25. oktober 2018 i sag C-331/17 i teorien anses for en begrundelse for, at der ikke findes nogen præventiv foranstaltning mod misbrug af flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter som omhandlet i rammeaftalens § 5, stk. 1, som kunne hindre eller modvirke, at varigheden af ansættelsesforholdet mellem sagsøgeren og Comunidad de Madrid, er blevet forlænget fra 2003 til 2008, hvor det blev fornyet og efterfølgende er blevet fornyet indtil 2016, hvorved vikaransættelsen dermed er blevet forlænget i 13 år?</p>				
C-784/19	<p>TEAM POWER EUROPE</p> <p>Skal artikel 14, stk. 2, i Europa-Parlaments og Rådets forordning (EF) nr. 987/2009 af 16. september 2009 om de nærmere regler til gennemførelse af forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger fortolkes således, at et vikarbureau, for at det kan antages, at det normalt udøver sin virksomhed i den medlemsstat, hvor det er etableret, skal udføre en omfattende del af sin virksomhed med udlejning af midlertidig arbejdskraft for brugervirksomheder, som er etableret i den samme medlemsstat?</p>	Beskæftigelsesministeriet	O-sag	Dom	03.06.21
C-822/19	<p>Flavourstream</p> <p>Skal nomenklaturen, der er opført som bilag I til forordning nr. 2658/87, som ændret ved gennemførelsesforordning 2016/1821, fortolkes således, at produktet »AURIC GMO FREE«, som er genstand for den foreliggende tvist, skal tarifere i KN-underposition 1702 90 95 eller KN-underposition 2912 49 00?</p>	Toldstyrelsen	O-sag	Dom	03.06.21
C-825/19	<p>Beeren-, Wild-, Feinfrucht</p> <p>1. Skal artikel 211, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 952/2013 af 9. oktober 2013 om EU-toldkodeksen (EU-toldkodeksen) (EUT 2013, L 269, s. 1) fortolkes således, at den kun finder anvendelse på ansøgninger, hvis bevillingsperiode med tilbagevirkende kraft ville gælde fra den 1. maj 2016?</p> <p>2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Skal EU-toldkodeksens artikel 211 for så vidt angår ansøgninger om bevilling med tilbagevirkende kraft, hvis bevillingsperiode ligger inden den 1. maj 2016, kun anvendes, hvis ansøgningen om bevilling med tilbagevirkende kraft ganske vist blev indgivet inden de nye reglers ikrafttræden, men toldmyndighederne for første gang afslog sådanne ansøgninger efter den 1. maj 2016?</p> <p>3. Såfremt det andet spørgsmål besvares benægtende: Skal EU-toldkodeksens artikel 211 for så vidt angår ansøgninger om bevilling med tilbagevirkende kraft, hvis bevillingsperiode ligger inden den 1. maj 2016, også anvendes, hvis toldmyndighederne har givet afslag på sådanne ansøgninger allerede inden den 1. maj 2016 og også har givet afslag derefter (med en anden begrundelse)?</p> <p>4. Såfremt det første og det andet spørgsmål besvares bekræftende, og det tredje spørgsmål besvares benægtende: Skal artikel 294, stk. 2, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks (gennemførelsesforordningen til EFToldkodeksen) (EFT 1993, L 253, s. 1) fortolkes således, at a) en bevilling med tilbagevirkende kraft fra den dato, hvor den oprindelige bevillings gyldighedsperiode udløb, som fastsat i bestemmelsens stk. 3, højst kunne meddeles således, at den gjaldt fra et år før datoen for</p>	Toldstyrelsen	O-sag	GA	03.06.21

	ansøgningens indgivelse, og b) skal kravet i bestemmelsens stk. 3 om, at der skal foreligge et dokumenteret økonomisk behov og at ansøgningen ikke må være forbundet med forsøg på bedrageri eller åbenbar forsømmelighed, også skal være opfyldt ved en fornyelse af en bevilling i henhold til stk. 2?				
C-833/19 P	 Hamas mod Rådet (appel) Påstande: —Rettens dom i sag T-308/18 ophæves. —Domstolen træffer endelig afgørelse vedrørende de spørgsmål, som er genstand for denne appel. —Sagsøgeren i sag T-308/18 tilpligtes at betale de omkostninger, som Rådet for Den Europæiske Union har afholdt i første instans og i forbindelse med den foreliggende appelsag.	Udenrigsministeriet	O-sag	GA	03.06.21
C-914/19	Ministero della Giustizia Er artikel 21 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, artikel 10 TEUF og artikel 6 i Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000, som fastsætter et forbud mod forskelsbehandling på grund af alder for så vidt angår adgang til beskæftigelse, til hinder for, at en medlemsstat kan fastsætte en maksimal aldersgrænse for adgang til notarhervret?	Beskæftigelsesministeriet Medarbejder- og Kompetencestyrelsen	Dom	O-sag	03.06.21
C-919/19	Generálna prokuratúra Slovenskej republiky Skal rammeafgørelsens artikel 4, stk. 1, litra a), fortolkes således, at de heri indeholdte kriterier kun er opfyldt, såfremt den domfældte har familiemæssige, sociale, arbejdsmæssige eller andre bånd i den medlemsstat, hvor vedkommende er statsborger, i betragtning af hvilke det med god grund kan antages, at fuldbyrdelse af straffen i den pågældende medlemsstat kan lette vedkommendes sociale rehabilitering, og således at den omhandlede EU-bestemmelse er til hinder for en bestemmelse i national lovgivning såsom § 4, stk. 1, litra a), i lov nr. 549/2011 (i den udgave, som var i kraft indtil den 31.12.2019), som i disse tilfælde tillader at anerkende og fuldbyrde en dom udelukkende på grundlag af det kun formelt registrerede sædvanlige opholdssted i fuldbyrdelsesstaten uden at tage højde for, hvorvidt den domfældte har konkret tilknytning til denne stat, som kan lette vedkommendes sociale rehabilitering? Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende, skal rammeafgørelsens artikel 4, stk. 2, da fortolkes således, at den kompetente myndighed i udstedelsesstaten også i det i rammeafgørelsens artikel 4, stk. 1, litra a), omhandlede tilfælde har pligt til inden fremsendelse af dommen og attesten at forsikre sig om, at fuldbyrdelse af sanktionen i fuldbyrdelsesstaten vil tjene formålet om at lette den domfældtes sociale rehabilitering, og i denne sammenhæng også til at afgive de oplysninger, der er blevet opnået i attestens del d), punkt 4, og særligt hvis den domfældte i den i rammeafgørelsens artikel 6, stk. 3, omhandlede forstand hævder at have konkrete familiemæssige, sociale eller arbejdsmæssige bånd i udstedelsesstaten? Hvis det første spørgsmål besvares bekræftende, skal rammeafgørelsens artikel 9, stk. 1, litra b), da fortolkes således, at der foreligger grunde til at afslå anerkendelse og fuldbyrdelse af en dom også i det i rammeafgørelsens artikel 4, stk. 1, litra a), omhandlede tilfælde såfremt der ikke – på trods af høringen ifølge bestemmelsens stk. 3 og de eventuelle meddelte supplerende oplysninger – er godtgjort dokumenterede familiemæssige, sociale, arbejdsmæssige eller andre bånd, i betragtning af hvilke det med god grund kan antages, at fuldbyrdelse af straffen i fuldbyrdelsesstaten kan lette vedkommendes sociale rehabilitering?	Justitsministeriet	O-sag	GA	03.06.21
C-938/19	Energieversorgungszentrum Dresden-Wilschdorf 1) Skal artikel 2, stk. 1, i direktiv 2003/87/EF fortolkes således, at en ordning som den, der findes i § 2, stk. 4, 1. punktum, i [Gesetz über den Handel mit Berechtigung zur Emission von Treibhausgasen (Treibhausgas-Emissionshandelsgesetz) af 21. juli 2011 (lov om handel med kvoter for drivhusgasemissioner)] (TEHG 2011), og hvorefter et anlæg, der er godkendt i henhold til forbundsstatsloven om beskyttelse	Klima-, Energi-, og Forsyningsministeriet	O-sag	GA	03.06.21

	<p>mod forurenende emissioner, også er omfattet af emissionshandelsordningen for så vidt som denne godkendelse også omfatter sekundære installationer, fra hvilke der ikke udgår drivhusgasemissioner, er forenelig med denne bestemmelse?</p> <p>2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Følger det af de retningslinjer for beregningen af den korrigerede kvote («corrected eligibility ratio») for varme importeret fra anlæg, som ikke er omfattet af emissionshandelsordningen, der er indeholdt i Europa- Kommissionens skabelon og gældende for medlemsstaterne, at denne kvote også skal anvendes på den samlede producerede varme i et anlæg, der er omfattet af emissionshandelsordningen, når den importerede varme entydigt kan henføres til en af flere identificerbare og særskilt registrerede varmestrømme og/eller anlægsinterne varmeforbrug?</p> <p>3) Skal artikel 6, stk. 1, tredje afsnit, i Kommissionens afgørelse 2011/278/EU fortolkes således, at den afgørende varmeprocess for den varmebenchmarkede delinstallation vedrører en sektor eller delsektor, der anses for at være udsat for en betydelig risiko for kulstoflækage, jf. Kommissionens afgørelse 2010/2/EU, når denne varme anvendes til fremstilling af kulde, og kulden forbruges af et anlæg, der ikke er omfattet af emissionshandelsordningen, i en sektor eller delsektor, der er udsat for en betydelig risiko for kulstoflækage?</p> <p>Er det afgørende for anvendeligheden af artikel 6, stk. 1, tredje afsnit, i Kommissionens afgørelse 2011/278/EU, om fremstillingen af kulde sker inden for anlægsgrænserne for det anlæg, der er omfattet af emissionshandelsordningen?</p>				
C-942/19	<p>Servicio Aragonés de la Salud</p> <p>1) Skal § 4 i rammeaftalen, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP om tidsbegrænset ansættelse, der er knyttet som bilag til direktiv 1999/70/EF, fortolkes således, at den ret, som opnåelse af en stilling i den offentlige sektor giver med henblik på anerkendelse af en bestemt tjenesteretlig stilling i den stilling, også i den offentlige sektor, som hidtil er blevet beklædt, er et ansættelsesvilkår, hvorefter forskelsbehandling mellem ansatte med tidsbegrænset ansættelse og fastansatte er udelukket?</p> <p>2) Skal § 4 i rammeaftalen, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP om tidsbegrænset ansættelse, der er knyttet som bilag til direktiv 1999/70/EF, fortolkes således, at begrundelsen for en forskelsbehandling mellem ansatte med tidsbegrænset ansættelse og fastansatte begrundet i objektive forhold omfatter et mål om at undgå betydelige forstyrrelser og ulemper i form af manglende kontinuitet personalet inden for et så følsomt område, som levering af sundhedsydelse er, i forbindelse med den forfatningssikrede ret til sundhedsbeskyttelse, således at det kan tjene som grundlag for at afslå at bevilge en bestemt tjenestefrihed til dem, som opnår en tidsbegrænset stilling, men ikke til dem, som opnår en fast stilling?</p> <p>3) Er § 4 i rammeaftalen, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP om tidsbegrænset ansættelse, der er knyttet som bilag til direktiv 1999/70/EF til hinder for en bestemmelse som den i artikel 15 i Real Decreto 365/1995 (kongeligt lovdekret nr. 365/1995) omhandlede, hvorefter varetagelse af en stilling som midlertidig ansat tjenestemand eller kontraktansat med tidsbegrænset ansættelse udelukkes fra de tilfælde, som gør det muligt at opnå tjenestefrihed med henblik på udførelse af tjeneste i den offentlige sektor, når den nævnte stilling skal anerkendes for dem, der beklæder en fast stilling i den offentlige sektor, og er mere fordelagtig for en offentlig ansat end andre tjenesteretlige stillinger, som den pågældende ville være nødt til at søge for at kunne beklæde en ny stilling, som den pågældende er blevet udnævnt til?</p>	Beskæftigelsesministeriet Miljøministeriet Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri Medarbejder- og Kompetencestyrelsen	O-sag	Dom	03.06.21

C-35/20	<p>Syyttäjä</p> <p>1. Er EU-retten, navnlig artikel 4, stk. 1, i direktiv 2004/38/EF, artikel 21 i forordning (EF) nr. 562/2006 (Schengengrænsekodeksen) eller unionsborgernes ret til at færdes frit på Unionens område til hinder for anvendelsen af en national bestemmelse, hvorved en person (uanset om vedkommende er unionsborger) ved trussel om straf pålægges en forpligtelse til at medbringe et gyldigt pas eller et andet gyldigt rejsedokument, når vedkommende med en sportsbåd rejser fra en medlemsstat til en anden gennem internationalt farvand uden at rejse ind på en tredjestats område?</p> <p>2. Er EU-retten, navnlig artikel 5, stk. 1, i direktiv 2004/38/EF, artikel 21 i forordning (EF) nr. 562/2006 (Schengengrænsekodeksen) eller unionsborgernes ret til at færdes frit på Unionens område til hinder for anvendelsen af en national bestemmelse, hvorved en person (uanset om vedkommende er unionsborger) ved trussel om straf pålægges en forpligtelse til at medbringe et gyldigt pas eller et andet gyldigt rejsedokument, når vedkommende rejser ind i den pågældende medlemsstat fra en anden medlemsstat med en sportsbåd gennem internationalt farvand uden at være rejst ind på en tredjestats område?</p> <p>3. Såfremt EU-retten ikke udgør en hindring som omhandlet i det første og det andet spørgsmål: Er den sanktion i form af dagbøder, der normalt pålægges i Finland for at passere den finske statsgrænse uden at medbringe et gyldigt rejsedokument, forenelig med proportionalitetsprincippet, som fremgår af artikel 27, stk. 2, i direktiv 2004/38/EF?</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	O-sag	GA	03.06.21
C-39/20	<p>Jumbocarry Trading</p> <p>1) Finder artikel 103, stk. 3, litra b), og artikel 124, stk. 1, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) af 9. oktober 2013 om indførelse af en EF-toldkodeks anvendelse på en toldskyld, som er opstået før den 1. maj 2016, og hvor forældelsesfristen ikke er udløbet på denne dato?</p> <p>2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, er retssikkerhedsprincippet og princippet om den berettigede forventning til hinder for denne anvendelse?</p>	Toldstyrelsen	O-sag	Dom	03.06.21
C-76/20	<p>BalevBio</p> <p>1) Skal punkt 3 a), i de Almindelige tarifføringsbestemmelser vedrørende den kombinerede nomenklatur i Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2015/1754 af 6. oktober 2015 om ændring af bilag I til Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 om told- og statistiknomenklaturen og den fælles toldtarif fortolkes således, at det med henblik på tarifføringen af produkter som de i hovedsagen omhandlede, som består af forskellige materialer, altid er den position, som det efter mængden (omfanget) dominerende materiale hører under, der er »den position, der har den mest specificerede varebeskrivelse«, eller er denne fortolkning kun mulig, hvis positionen selv fastsætter mængden (omfanget) som det kriterium, der betegner varen mest specificeret og beskriver den mest tydeligt og fuldstændigt?</p> <p>2) Afhængigt af besvarelsen af det første spørgsmål og i lyset af de forklarende bemærkninger til (det harmoniserede system) vedrørende position 4410 og 4419, skal gennemførelsesforordning (EU) 2015/1754 da fortolkes således, at position 4419 ikke omfatter varer af spånplader (fibre), hvor bindemidlets vægt (termohærdende harpiks) overstiger 15% af pladens vægt?</p> <p>3) Skal gennemførelsesforordning (EU) 2015/1754 fortolkes således, at varer som de i hovedsagen omhandlede, nemlig bægre, der er fremstillet af et sammensat materiale med en andel på 72,33% af vegetabiliske træcellulosefibre og en andel på 25,2% af bindemidler (melaminplast), skal tarifføres i underposition 3924 10 00 i bilag I?</p>	Toldstyrelsen	O-sag	Dom	03.06.21

C-119/20	<p>Lauku atbalsta dienests</p> <p>Skal artikel 19, stk. 1, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1305/2013 af 17. december 2013 om støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 1698/2005, sammenholdt med andre bestemmelser heri og EU-retningslinjerne for statsstøtte i landbrugs- og skovbrugssektoren og i landdistrikter 2014-2020, fortolkes således, at:</p> <p>1) en landbruger mister sin status som »ung landbruger«, alene fordi den pågældende to år forinden har modtaget støtte til udvikling af små landbrugsbedrifter, som er fastsat i forordningens artikel 19, stk. 1, litra a), nr. iii),</p> <p>2) disse bestemmelser tillader, at medlemsstaterne indfører en lovgivning, hvorefter en landbruger ikke betales den i forordningens artikel 19, stk. 1, litra a), nr. i), omhandlede støtte, hvis den pågældende allerede er blevet tildelt den i artikel 19, stk. 1, litra a), nr. iii), omhandlede støtte,</p> <p>3) en medlemsstat har beføjelse til at afslå at anvende kumulering af støtte over for en landbruger, når den rækkefølge for kumulering, der er fastsat i programmet for udvikling af landdistrikterne, som er aftalt med Europa-Kommissionen, ikke er blevet overholdt?</p>	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	GA	03.06.21
C-126/20	<p>ExxonMobil Production Deutschland</p> <p>1. Er den CO₂, som udledes fra gasblandingen til atmosfæren i forbindelse med behandling af naturgas (i form af sur gas) i den såkaldte Claus-proces ved udskillelse af indholdet af CO₂ i naturgassen, emissioner, der som omhandlet i artikel 3, litra h), første punktum, i Kommissionens afgørelse 2011/278/EU finder sted som følge af den i artikel 3, litra h), nr. v), nævnte proces?</p> <p>2. Kan CO₂-udledninger som omhandlet i artikel 3, litra h), første punktum, i Kommissionens afgørelse 2011/278/EU, »finde sted som følge af« en proces, i hvilken den i råstoffet iboende CO₂ udledes i atmosfæren, uden at der ved den proces, der finder sted i denne forbindelse, opstår yderligere kuldioxid, eller forudsætter denne bestemmelse obligatorisk, at den CO₂, der udledes til atmosfæren, opstår første gang som resultat af processen?</p> <p>3. »Bruges« der som omhandlet i artikel 3, litra h), nr. v), i Kommissionens afgørelse 2011/278/EU et kulstofholdigt råmateriale, når den naturligt forekommende naturgas i forbindelse med den såkaldte Claus-proces anvendes til svovlproduktion, og den i naturgassen iboende CO₂ herved udledes til atmosfæren, uden at den i naturgassen iboende CO₂ deltager i den kemiske reaktion, der finder sted i processen, eller forudsætter begrebet »brug« obligatorisk, at kulstoffet deltager i den kemiske reaktion, der finder sted, eller sågar er nødvendigt for denne?</p> <p>4. Såfremt første og tredje spørgsmål besvares bekræftende: Ud fra hvilket benchmark sker gratisfordelingen af emissionskvoter, såfremt et anlæg, der er omfattet af emissionshandelsordningen, både opfylder kriterierne for at udgøre en delinstallation med varmebenchmark og kriterierne for at udgøre en delinstallation med procesemissioner? Har en ret til tildeling med varmebenchmark forrang frem for en ret til tildeling for procesemissioner, eller har retten til tildeling for procesemissioner som den mere specielle bestemmelse forrang frem for varmebenchmarket og brændselsbenchmarket?</p> <p>5. Såfremt første til fjerde spørgsmål besvares bekræftende: Kan en ret til mertildeling af gratis emissionskvoter for tredje handelsperiode efter udløbet af tredje handelsperiode opfyldes med en ret til tildeling for fjerde handelsperiode, hvis eksistensen af en sådan ret til tildeling først fastslås retsligt efter udløbet af tredje handelsperiode, eller bortfalder en ret til tildeling, som endnu ikke er opfyldt, med udløbet af tredje handelsperiode?</p>	Klima-, Energi-, og Forsyningsministeriet Energistyrelsen	O-sag	GA	03.06.21

C-210/20	<p>Rad Service e.a.</p> <p>Er artikel 63 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/24/EU af 26. februar 2014, der vedrører adgangen til udnyttelse af andre enheders kapacitet, sammenholdt med princippet om etableringsfriheden og princippet om den frie udveksling af tjenesteydelser i artikel 49 og 56 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) til hinder for anvendelsen af den italienske lovgivning om udnyttelse af andre enheders kapacitet og udelukkelse fra udbudsprocedurer, der findes i artikel 89, stk. 1, fjerde punktum, i loven om offentlige kontrakter, dvs. lovdekret nr. 50 af 18. april 2016, hvorefter den ordregivende myndighed altid skal udelukke tilbudsgiveren fra en udbudsprocedure, hvis dennes hjælpevirksomhed indgiver urigtige erklæringer angående eksistensen af endelige straffedomme, som potentielt kan udgøre en indikation på en alvorlig forsømmelse i forbindelse med udøvelsen af erhvervet, uden at tilbudsgiveren pålægges eller gives mulighed for at udpege en anden egnet hjælpevirksomhed, som erstatter den førstnævnte, sådan som det derimod er fastsat for de øvrige tilfælde, hvor de enheder, hvis kapacitet tilbudsgiveren agter at basere sig på, ikke opfylder et relevant udvælgelseskriterium, eller med hensyn til hvilke der foreligger obligatoriske udelukkelsesgrunde?</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen Transport- og Boligministeriet	O-sag	Dom	03.06.21
C-151/20	<p>Nordzucker e.a.</p> <p>1. Finder det tredje kriterium, som Domstolen har opstillet i sin praksis for anvendeligheden af princippet ne bis in idem, nemlig at det samme beskyttede retlige gode skal være berørt, også anvendelse i tilfælde, hvor konkurrencemyndighederne i to medlemsstater for de samme faktiske omstændigheder og vedrørende de samme personer foruden de nationale retsregler også skal anvende de samme EU-regler (i den foreliggende sag artikel 101 TEUF)?</p> <p>Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende:</p> <p>2. Foreligger der i et sådant tilfælde, hvor europæiske og nationale konkurrenceregler anvendes parallelt, det samme beskyttede retlige gode?</p> <p>3. Er det derudover relevant for anvendelsen af princippet ne bis in idem, om den tidsmæssigt første bodeafgørelse, som blev vedtaget af konkurrencemyndigheden i en medlemsstat, tog hensyn til de faktiske indvirkninger af overtrædelsen af konkurrencereglerne i den anden medlemsstat, hvis konkurrencemyndighed først derefter traf afgørelse i den af denne førte konkurrencesag?</p> <p>4. Foreligger der også i en sag, hvor det på grund af en af procesdeltagerens deltagelse i det nationale kronvidneprogram kun er muligt deklaratortisk at fastslå dennes overtrædelse af konkurrencereglerne, en sag, som er underlagt princippet ne bis in idem, eller kan en sådan ren konstatering af overtrædelsen ske uafhængigt af resultatet af en tidligere sag vedrørende pålæg af en bøde (i en anden medlemsstat)?</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	O-sag	GA	08.06.21
T-47/19	<p>Dansk Erhverv mod Kommissionen</p> <p>Påstande: — Kommissionens afgørelse C(2018) 6315 final af 4. oktober 2018 i statsstøttesag SA.44865 (2016/FC) — Tyskland — påstået statsstøtte til grænse nære nordtyske drikkevareforhandlere, annulleres. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri Erhvervsministeriet Klima-, Energi-, og Forsyningsministeriet Skatteministeriet	O-sag	Dom	09.06.21
T-177/19	<p>Exxonmobil Petroleum & Chemical mod ECHA</p> <p>Påstande: —Sagen antages til realitetsbehandling, og sagsøgeren gives medhold. —ECHA's afgørelse nr. ED/88/2018 om optagelse af særligt problematiske stoffer på kandidatlisten for mulig optagelse i bilag XIV, offentliggjort den 15. januar 2019, annulleres for så vidt som den vedrører phenanthren. —Det Europæiske Kemikalieagentur tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Miljøministeriet	O-sag	Dom	09.06.21

T-302/19	Yanukovych mod Rådet Påstande: — Rådets afgørelse (FUSP) 2019/354 annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgeren. — Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2019/352 annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgeren. — Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Udenrigsministeriet	O-sag	Dom	09.06.21
T-303/19	Yanukovych mod Rådet Påstande: — Rådets afgørelse (FUSP) 2019/354 annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgeren. — Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2019/352 annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgeren. — Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Udenrigsministeriet	O-sag	Dom	09.06.21
T-580/19	Borborudi mod Rådet Påstande: —Rådets afgørelse af 27. maj 2019 truffet i medfør af gennemførelsesforordning (EU) 2019/855 om at opretholde sagsøgeren i bilag IX til forordning (EU) nr. 267/2012 annulleres. —Rådet tilpligtes at fjerne sagsøgeren fra bilag IX til forordning (EU) nr. 267/2012. —Rådet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Udenrigsministeriet	O-sag	Dom	09.06.21
T-665/20	Ryanair mod Kommissionen Påstande: — Europa-Kommissionens afgørelse (EU) af 26. april 2020 om statsstøtte SA.56867 COVID 19 — Tyskland Kompensation til Condor Flugdienst GmbH for tab forårsaget af COVID-19-epidemien annulleres. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne. Sagsøgeren har ligeledes fremsat anmodning om, at der træffes afgørelse efter en fremskyndet procedure i henhold til artikel 23a i statuten for Den Europæiske Unions Domstol.	Transport- og Boligministeriet	O-sag	Dom	09.06.21
C-177/19 P C-178/19 P C-179/19 P	Ville de Paris, Ville de Bruxelles og Ayuntamiento de Madrid mod Kommissionen (appel) Påstande: —Principalt ophæves Rettens dom af 13. december 2018 i de forenede sager T-339/16, T-352/16 og T-391/16, Ville de Paris, Ville de Bruxelles og Ayuntamiento de Madrid mod Kommissionen, og de søgsmål, som er anlagt af Ville de Paris, Ville de Bruxelles og Ayuntamiento de Madrid, afvises. —Subsidiært ophæves domskonklusionen delvist, for så vidt som der fastsættes en frist på 12 måneder beregnet fra tidspunktet, hvor dommen får retsvirkning, inden for hvilken virkningerne af den ved dommen annullerede bestemmelse opretholdes, og det fastslås samtidig, at virkningerne af den annullerede bestemmelse opretholdes indtil vedtagelsen af den nye forordning, der skal erstatte disse bestemmelser. —Sagsøgerne i sagen for Retten tilpligtes under alle omstændigheder at betale sagsomkostningerne i appelsagen.	Miljøministeriet	O-sag	GA	10.06.21
C-901/19	CF et DN 1. Er artikel 15, litra c), og artikel 2, litra f), i direktiv 2011/95/EU til hinder for en fortolkning og anvendelse af en bestemmelse i national ret, hvorefter en alvorlig og individuel trussel mod en civilpersons liv eller fysiske integritet som følge af vilkårlig vold i forbindelse med væbnet konflikt (i den forstand, at en civilperson alene som følge af sin tilstedeværelse i det berørte område vil løbe en reel risiko for at være udsat for en sådan trussel) i de tilfælde, hvor truslen ikke er specifikt rettet mod denne person på grund af specielle omstændigheder ved den pågældendes situation, kun kan foreligge, såfremt der allerede er konstateret et minimum af civile ofre (døde og sårede)? 2. Såfremt første spørgsmål besvares bekræftende: Skal vurderingen af, om der vil indtræde en trussel i den forstand, foretages på grundlag af en	Udlændinge- og Integrationsministeriet	O-sag	Dom	10.06.21

	helhedsbetragtning af alle sagens omstændigheder? I benægtende fald: Hvilke andre EU-retlige krav stilles der til denne vurdering?				
C-94/20	<p>Land Oberösterreich</p> <p>1) Skal artikel 11 i direktiv 2003/109/EF fortolkes således, at den er til hinder for en national bestemmelse som § 6, stk. 9 og 11, i oberösterreichisches Wohnbauförderungsgesetz (Oberösterreichs lov om boligstøtte, oöWFG), som giver EU-borgere, statsborgere i en EØS-stat og familiemedlemmer som defineret i direktiv 2004/38/EF mulighed for en social ydelse i form af boligstøtte uden dokumentation af sprogkunderskaber, men for tredjelandsstatsborgere med status som fastboende udlænding som defineret i direktiv 2003/109/EF kræver grundlæggende tyskkunderskaber, som skal dokumenteres på en bestemt måde, når denne boligstøtte har til formål at afbøde urimelige belastninger som følge af boligudgifter, men et eksistensminimum (herunder boligbehov) også skal sikres gennem yderligere en social ydelse (behovsorienteret minimumssikring i henhold til oberösterreichisches Mindestsicherungsgesetz (Oberösterreichs lov om minimumssikring) for personer i social nød?</p> <p>2) Skal forbuddet mod »direkte eller indirekte forskelsbehandling på grund af race eller etnisk oprindelse« i henhold til artikel 2 i direktiv 2000/43/EF fortolkes således, at det er til hinder for en national bestemmelse som oöWFG's § 6, stk. 9 og 11, som giver EU-borgere, statsborgere i en EØS-stat og familiemedlemmer som defineret i direktiv 2004/38/EF mulighed for en social ydelse (boligstøtte i henhold til oöWFG) uden dokumentation af sprogkunderskaber, men for tredjelandsstatsborgere (herunder tredjelandsstatsborgere med status som fastboende udlænding som defineret i direktiv 2003/109/EF) kræver grundlæggende tyskkunderskaber, som skal dokumenteres på en bestemt måde?</p> <p>3) Såfremt det andet spørgsmål besvares benægtende: Skal forbuddet mod forskelsbehandling på grund af etnisk oprindelse i henhold til artikel 21 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at det er til hinder for en national bestemmelse som oöWFG's § 6, stk. 9 og 11, som giver EU-borgere, statsborgere i en EØS-stat og familiemedlemmer som defineret i direktiv 2004/38/EF mulighed for en social ydelse (boligstøtte i henhold til oöWFG) uden dokumentation af sprogkunderskaber, men for tredjelandsstatsborgere (herunder tredjelandsstatsborgere med status som fastboende udlænding som defineret i direktiv 2003/109/EF) kræver grundlæggende tyskkunderskaber, som skal dokumenteres på en bestemt måde?</p>	Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	O-sag	Dom	10.06.21